

Arrest

nr. 55 956 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS loco mr. R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 mei 2006 het Rijk binnen en diende op 3 oktober 2008 een asielaanvraag in. Op 27 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd, gescheiden van bed en tafel, en u hebt één kind, X (OV nrX, °X), met wie u momenteel in België samenwoont. U verliet uw land van herkomst op 8 mei 2006 in het bezit van een visum type D voor familiehereniging, afgegeven door de Belgische ambassade in Adis Abeba op 27 april 2006. U kwam op 9 mei 2006 in België aan. Op 3 oktober 2008 vroeg u het statuut van vluchteling aan. U bent in het bezit van uw Ethiopisch paspoort.

Volgens uw verklaringen beviel u op 12 mei 1990 van uw zoon Yafet Selemon Geresu. U was op dat moment 12 jaar oud. De vader van Yafet wilde u niet huwen om redenen van financiële aard. Omdat een kind had buiten het huwelijk had u het moeilijk om nadien door uw familie en gemeenschap aanvaard te worden. Er werd slecht over u gesproken en u voelde zich niet gewaardeerd.

In 2004 ontmoette u Kassa Amdesion Tasew (RR nr. 67110954389). Kassa Amdesion is een man van Ethiopische afkomst die in 1998 in België asiel aanvraagde. Op 29 mei 2001 deed hij afstand van zijn asielaanvraag omdat zijn verblijfstatuut in België ondertussen geregulariseerd was. U leerde Kassa kennen toen hij in 2004 terugkeerde naar Ethiopië, waar hij op zoek was naar een vrouw. Op 23 juni 2004, vier of vijf maanden na jullie ontmoeting, zijn jullie in Adis Abeba gehuwd. Er vond geen ceremonie plaats omdat de ouders van Kassa tegen het huwelijk waren. Niet lang na jullie aankomst in België begon uw man vaker dronken thuis te komen en begon hij zich vijandig te gedragen. Op 17 oktober 2009 wilde uw man u aanvallen nadat u had gevraagd waarom hij niet voor voedsel zorgde. U rende het huis uit. U overnachtte in een treinstation. De volgende dag zocht u hulp en werd u naar een vluchthuis doorgestuurd. U haalde uw zoon af van school en ging met hem naar het vluchthuis. U weet niet meer waar uw man sindsdien verblijft. In oktober 2008 vroeg u op aanraden van uw advocaat asiel aan in België omdat uw verblijfsvergunning niet in orde was. U hebt eveneens een aanvraag ingediend tot regularisatie van uw verblijf in België. U vreest in geval van terugkeer naar Ethiopië de wraak van de ouders van uw man omwille van het mislukken van het huwelijk en omwille van de verdwijning van uw man.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

In verband met uw negatieve ervaringen in Ethiopië als jonge, alleenstaande moeder, dient opgemerkt te worden dat alhoewel dit ongetwijfeld een moeilijke situatie was, u onvoldoende elementen aanbrengt die erop wijzen dat deze ervaringen gelijkgesteld kunnen worden aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. U stelt dat u soms 'vernederd' werd, maar u maakt dit niet concreet. U zegt dat u het moeilijk kan uitleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wel kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u nooit door uw ouders of door de gemeenschap fysiek mishandeld werd, dat u nooit uit het huis werd gezet en dat uw familie u uiteindelijk hielp werk te vinden in een hotel in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 5). U beaamt uiteindelijk deze vaststellingen en benadrukt dat ten opzichte van uw ouders het voornaamste probleem was dat er geen affectie is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in 2006 Ethiopië verliet met het oog op familiehereniging met uw man in België. U verklaart dat u op dit moment niet kan terugkeren naar Ethiopië omwille van de ouders van uw man. U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing dat de ouders van uw man u inderdaad zouden vervolgen omwille van het mislukken van het huwelijk. U zegt dat u 'voelt' dat zij u verantwoordelijk zouden houden voor zijn verdwijning, terwijl u geen enkele concrete aanwijzing aanbrengt waaruit blijkt dat uw man ook het contact met zijn ouders verbroken heeft. Bovendien moet vastgesteld worden dat het huwelijk had plaatsgevonden tegen de wil van de ouders van uw man in en bovendien los van alle Ethiopische culturele gewoonten en normen; het huwelijk was geen resultaat van onderhandelingen tussen de ouders, er werd geen bruidsschat betaald, maagdelijkheid vormde op geen enkel moment een obstakel en er vond geen ceremonie plaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6; zie landeninformatie). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u naar diezelfde culturele gewoonten verwijst als reden van uw vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Ethiopië. U maakt evenmin duidelijk waarom de ouders van uw man u zouden vervolgen omwille van het opbreken van een huwelijk waar zij van in het begin reeds tegen gekant waren.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. In hoofdte van uw zoon, Yafet Selemon GERESU (OV nr. 6.455.797), die op 3 juli 2009 het statuut van vluchteling aanvraagde, werd eveneens een negatieve beslissing genomen. De door u in het kader van uw asielpprocedure voorgelegde documenten (Ethiopisch paspoort, Ethiopische identiteitskaart, kopie van geboorteakte, kopie van huwelijksakte en een Bewijs van goed gedrag)

kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De vijf bovenvermelde documenten betreffen uw identiteit, huwelijk en strafblad en bevatten geen gegevens die in deze beslissing in twijfel getrokken werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als *"Eerste middel"* een *"Schending van de motiveringsplicht"* in, meer bepaald de *"schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht; schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - schending van artikel 62 Vreemdelingenwet"*.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster is naar België gekomen in het kader van een familieherenging na haar huwelijk met een Belg van Ethiopische oorsprong. Ze legt identiteitsdocumenten voor. Het administratief dossier werd aangevuld met het visumdossier.

3.2. De commissaris-generaal heeft verzoeksters asielaanvraag onderzocht in het licht van zowel haar beweerde problemen met haar eigen familie als haar problemen met de familie van haar echtgenoot. In het verzoekschrift benadrukt verzoekster echter dat zij *"heeft tijdens haar verhoor echter duidelijk gesteld dat zij vooral de houding van de familie van haar echtgenoot vreest; Op geen ogenblik heeft verzoekster inderdaad gewag gemaakt van enige vorm van mishandeling door haar eigen familie, zodat het zeer eigenaardig voorkomt dat door verweerster hierop wordt ingegaan in de beoordeling van de aanvraag van verzoekster"* en steunt haar asielaanvraag derhalve louter op haar problemen met de familie van haar echtgenoot.

3.2.1. Verzoekster meent niet naar Ethiopië te kunnen terugkeren uit vrees voor de reactie van haar schoonfamilie omdat haar ex-echtgenoot verdwenen is en omdat verzoekster het huwelijk wil ontbinden en ze het echtelijk dak verlaten heeft. Verzoekster verklaarde dat zij na aankomst in België problemen kreeg met haar man, die ontaardden in *"vormen van geweld, druk, uitschelden,..."* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekster heeft daarop het contact verbroken met haar man, en verklaarde uitdrukkelijk geen enkele poging te hebben ondernomen om hem te zoeken (gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar echtgenoot verdwenen is, noch heeft ze het nodig geacht deze verdwijning als verontrustend aan te geven. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat hieruit

problemen kunnen afgeleid worden met haar schoonfamilie. Daargelaten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door haar schoonfamilie gevisieerd zou worden omdat haar huwelijk stukliep, weerlegt ze de bestreden beslissing niet op dit punt. Met name verklaart ze niet waarom, los van alle mogelijk culturele elementen -die overigens niet nader worden toegelicht en geconcretiseerd- haar schoonfamilie het thans echter problematisch zou achten dat hun huwelijk voorbij is, wanneer deze schoonfamilie van meet af aan niet akkoord was met dit huwelijk onder meer omdat verzoekster “al één zoon had” (gehoorverslag CGVS, p.6).

3.2.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor haar schoonfamilie terzijde gelaten, verduidelijkt verzoekster niet dat deze steunt op één van de vijf gronden vermeld in het vluchtelingenverdrag.

3.3. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij, conform artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet, in Ethiopië geen beroep zou kunnen doen op de Ethiopische autoriteiten om zich tegen haar schoonfamilie te beschermen. Verzoekster maakte immers nooit gewag van enige problemen met de autoriteiten en aan het visumdossier is een attest van goed gedrag en zeden uitgereikt door haar autoriteiten toegevoegd zodat op goede grond kan worden beslist dat zij niet in de specifieke negatieve aandacht stond van de Ethiopische autoriteiten. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen nood te hebben aan internationale bescherming omwille van louter persoonlijke echtscheidingsproblemen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het tweede middel voert verzoekster aan dat haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

4.2. Verzoekster voert aan *“dat in voormelde beslissing niet eens de redenen voor de weigering van deze bescherming worden toegelicht. (...) Verzoekster heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het mag verder duidelijk zijn dat het voor verzoekster onmogelijk is om naar haar land terug te keren. Gelet op de heersende willekeur en de situatie in het thuisland van verzoekster is het duidelijk dat dergelijke macht zeker zal worden uitgespeeld tegen verzoekster, zodat er wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aanwezig is.”*

4.3. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal zijn beslissing om de subsidiaire bescherming te weigeren niet te motiveren, doch voert zelf geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat haar subsidiaire bescherming moet worden toegekend, en komt niet verder dan vage algemeenheden zoals de *“situatie in het thuisland”* en *“de heersende willekeur”*. Voor zover verzoekster zich steunt op artikel 48/4, §2, c waar zij wijst op de *“situatie in het thuisland”* toont zij geenszins aan dat er thans in Ethiopië sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Aangezien verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK